

hodinnou práci týdenní mzdou 130 Kč paušalována, správný. K tomu budiž doloženo, že, pokud zákon nestanoví výjimky (jako na příklad v § 21 zákona o úpravě pracovních a mzdových poměrů domácí práce ze dne 12. prosince 1919, čís. 29 sb. z. a n. na rok 1920), jest stranám ponecháno na vůli, by se dohodly o výši mzdy a o způsobu, jak se má platiti. Nelze tedy ze zákona dovoditi, že by paušalování mzdy za práci přes čas bylo nicotné. zvláště když ani zákon čís. 91/18 sb. z. a n. paušalování nezakazuje. Žalobce domáhá se jen odměny za práci vykonanou v jedenáctihodinné době pracovní, pokud přesahovala normální dobu pracovní podle § 1 zákona čís. 91/18 sb. z. a n., tedy za tři hodiny denně, a poněvadž, jak doličeno, byla odměna za tuto »práci přes čas« zahrnuta v ujednané týdenní mzdě a není sporu o tom, že tato mzda byla žalobci řádně vyplácena, nemůže žalobce důvodně tvrditi, že překročením normální doby pracovní o tři hodiny denně byl hmotně poškozen. Dostal se mu v týdenní mzdě odměny za jedenáctihodinnou dobu pracovní, tedy i za práci přes čas, v této zvýšené době vykonanou. Názor odvolacího soudu, že žalobní nárok je důvodem po právu, nemá, přihlíží-li se ke skutečnostem prvním soudem zjištěným, v zákoně opory.

#### Čís. 8562.

**I když ten, kdo sprostředkuje obchod s realitami po živnostensku, nemá úřední koncese, není sprostředkovatelská smlouva neplatnou. Na tom nebylo nic změněno zákonem ze dne 19. srpna 1925, čís. 203 sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Rv I 587/28.)

Žalobu o zaplacení sprostředkovatelské provize procesní soud prvního stádia zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

#### Důvody:

Nejvyšší soud již v rozhodnutích sb. n. s. čís. 755 a 3920 vyslovil a blíže odůvodnil zásadu, že, i když sprostředkovatel realit po živnostensku nemá úřední koncese, není sprostředkovatelská smlouva neplatnou. Na právním stavu rozhodném pro řešení této otázky nebylo zákonem ze dne 19. srpna 1925, čís. 203 sb. z. a n. nic změněno. Není tedy příčiny, by se dovolací soud uchýlil od ustáleného již názoru.

#### Čís. 8563.

**Tím, že bylo v obchodním rejstříku poznamenáno, že majitel firmy zemřel a že po dobu projednání pozůstalosti spravuje a zastupuje firmu jeho vdova, nezanikla firma, naopak bylo tím projevováno, že firma trvá dále po dobu pozůstalostního řízení.**

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Rv I 805/28.)

Žalobce domáhal se na žalované firmě »Bankovní obchod a směnárna F. a spol.« vyplacení zůstatku salda. Žalovaná firma namítla najmě, že nemůže býti žalována firma F. a spol., poněvadž její majitel Emanuel F. 2. srpna 1927 zemřel a žalobu bylo by lze podati nyní jen osobně proti Josefu F-ově jako dědičce. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Právem nevyhověl první soud námitce nedostatku pasivní legitimace. Smluvníkem žalující strany byla žalovaná protokolovaná firma F. a spol., pokud se týče její majitel Emanuel F. Firma jest obchodním jménem kupcovým, jménem, pod kterým kupec provádí obchody a pod kterým může také žalovati nebo býti žalován. To platí o jeho pozůstalosti, pokud vede se obchod dále na její účet pod dosavadní firmou. Závazky Emanuela F-a (firmy F. a spol.) nezanikly ani z části úmrtím jejího majitele. Firma je dosud zapsána v obchodním rejstříku, trvá dosud a může býti žalována. Závazky Emanuela F-a (firmy F. a spol.), mezi nimiž, jelikož jde o kupce jednotlivce, netřeba rozlišovati, nepřešly ještě na Josefu F-ovou jako přihlášenou dědičku Emanuela F-a, ana pozůstalost není dosud odevzdána (§§ 797, 819 obč. zák.). Přijetí dědičné přihlášky na soud má jen ten účinek, že Josefa F-ová je oprávněna a povinna zastupovati pozůstalost (§ 547 obč. zák.), do níž patří i žalovaná firma. V obchodním rejstříku bylo při firmě jen poznamenáno, že po dobu projednání pozůstalosti Emanuela F-a zastupuje firmu Josefa F-ová. Byla tedy právem žalovaná firma zastoupena Josefou F-ovou. Josefa F-ová sama mohla by býti jako strana, jako dědička, žalována teprve, až by jí byla pozůstalost odevzdána.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

#### D ů v o d y:

Zemřel-li majitel obchodního podniku, jest tento ovšem částí pozůstalostního jmění a, nechce-li zůstavitelův věřitel vyčkati odevzdání pozůstalosti, může své nároky uplatňovati proti pozůstalosti. Vede-li se však obchodní podnik dále na účet pozůstalosti pod starou firmou, byl žalobce také oprávněn zažalovati firmu. Tím, že v obchodním rejstříku bylo poznamenáno, že majitel firmy Emanuel F. zemřel a že po dobu projednání pozůstalosti spravuje a zastupuje firmu jeho vdova Josefa F-ová, firma nezanikla, naopak bylo tím projevono, že firma trvá dále po dobu pozůstalostního řízení (srovnej komentář Staub-Pisko čl. 22, Dr. Oskar Pisko »Das Unternehmen« § 9, Dr. Jaroslav Švamberk, »Právo firemní« str. 51, »Grünhuts Zeitschrift« sv. 32 str. 471 násl.). Nelze tudíž uznati, že žalobce není oprávněn žalovati firmu.

**Čís. 8564.**

**Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).**